

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap januarius 15^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Lucza kútja, és a' szánthói savanyú-viz.

Éppen most kondult-meg a' „Rorátéra“ jelt adó öreg harang. Gyász-lepel alatt szunnyadozik még a' természet, halotti csend uralkodik körülém, 's én komoran, mint a' tegnapi mámorát ki nem aludt korcsma-hős — könyökölök író-asztalomnál.

„S miért oly korán?“ — szép olvasónéim által teendő kérdésre — (mert ugyan mellyikük állná-meg kérdés nélkül?) — talán elég lesz a' fölszóllalt após-baritonúnak — „Aurora musis amica“-ja? — Éppen nem.

„Tudjuk már tudjuk! mintha bizony oly nehéz volna kitalálni“ — vág közbe az anyós — „„harang-szó!““ tehát ex offo „rorátéra“ köll az urfinak menni. — „Azért oly komor“ — De elmés anyósunk még kevesebbé találta bibimet.

Álmaimon merengek én; egyedül ezeken: de ne gondolja valaki, hogy puskával, kutyával, vagy tüzzel álmodtam; — ó éppen nem! — hiszen ma nincs péntek — pedig ezen szerencsétlen napon álmodunk csak illyes roszakat, — mellyekre ébredvén — ha idegen háznál viradtunk-fel, kettőzött léptekkel futnánk haza — kikutatandók — nem teljesült-e valamellyike. — Azután: pénteken „ex debere“ köll komornak is lenni, hogy vasárnap ne sirjunk. December 12-ki, az az hétfő éjszakai álmomat gyászolom én — japonikamba burkolódzva — csak azt az édeset! — 'S ki nem tudja közületek, ha valaha szerelmes volt, hogy ki hétfőn kedveséről álmodik, őt nem sokára meglátandja? — Véletek tehát, hogy egy reményében megesalatott szerelem-hős keserveit olvassátok? — Nem vonakodom immár többet — kíváncsiságtokat próba-kőre teendő; hallja mindenki, — kinek halló füle van — mi zavart engemet édes hétfői álmomban.

E' becses lapok két oldala között legyen mondvá: — mint Ádám gyarló maradékainak, ugy nekem is megvannak gyenge oldalaim: némi előítéletek, kevés könnyűhivóséggel fűszerezve, szivbélyegeim

jelesb vonásai közé tartoznak; honnét, honnét nem eredők, magam sem tudom; — arra egyre emlékezem, hogy mint gyermek többnyire leány testvéreim között neveltetvén inkább fürkészém ezeknek pólyás bábjaikat — mint a bodza-fán nyargaló bajtársokat — 's szégyen, nem szégyen — mivel már ön-ismertetésem szóba jött — csak megvallom, jelenleg is, noha már férjfkorba léptem, inkább szeretem a kávénenikék becses társaságát, mint bármilly füst-gomolyok között fuldogáló kártya-hősökét; — 's innét nem is lesz nehéz következtetni, hogy mit illy tisztes körökben hallok, sajátomná teszem, 's alattomban meg is kísértem tudni- vágyomat.

Igy bókolek most érintett vonzalmimnak a' közelebb lefolyt évek egyikének őszutó (november) 30-kán. Másim *), ki sokkal takarékosabb, hogysem árvaságra jutott fél-tuczat unokájit koldus-botra szeretné juttatni — az ide nem tartozván, hogy ő 80-at tul haladva is szereti ruházatait a' legujabb divat szerint dolgozó szabóval varatni — a' most említett napot megelőző délután elutazván, és szorgalmatos Márta-ként kissé könnyen gondolkozó apám elől minden szekrény-ku-csot, 's ezek között felejdékenységből az élés-kamráét is, magával vivén, a' már tudva levő előítélet szabályai szerint sz. András böjtjét — ámbár nem örömet de kénytelenül — megünnepeitem. Azonban hála felejdékenységének! alig tevém a' nem szokott böjtölés által elgyengült testemet puha ágyomba, legott — mint fürdő után a' csecsemős — csendes álomba merülvén, egy, eddig általam nem ismert, bájos tájba vezéreltetém. Ezen festőleges vidék egy kecseljes völgyből állott; lejtős részén sűrű gallyas cserfák párkányzák a' közel fekvő faluba kigyózdva vezető utat; terebélyes hársak hűsében vörösölt a' kath. egyház födele; a' szalma-tetejű pór-házak közül egy eleven sövénynyel kerített csinos lak vala a' többtől — mint menyasszony a' násznéptől — különböztethető; a' falun, melyet szép kiterjedésű rét övezett, túl egy mohos kőszirt romjai közt csillámlott a' csörgő patakocska; ettől keletnek vala látható egy néhány percznyi távolságra fekvő szomszéd falucska, mellynek bájló tekintet adott egy vörös födelű 's több oszlopon pihenő előesztrezettel (Vordach) ékes sárga fénylak (residencia); ugyan ezen részén (az előbb említett falunak) vala egy kútforrás, a' mellyhez vezető út fiatal fákkal volt beültetve. Ehhez sieték én, mint szomjas szarvas a' nap tüzeitől felhevítve; 's ki gondolná közületek szép-olvasónéim, hogy ezen hely vala találkozásunk tanyája? ezen helyen zsenge szerelmem mámora elrejtve? Ugy van! látám őt a' kedvest, szót is válték vele, ha éppen azon pillanatban Kristóf — a'

*) Környékünkön így nevezetik az öreg-anya; az öreg-apa pedig pási, 's ez véleményem szerint nem helytelen különböztetés.

henyélésében kihizott (az én szerette zsugori másimnak támasztékja) föl nem költ édes álmomból mondván, hogy: „megviradt! sietnék a' már felőlem kérdezősködő — tegnap késő este haza tért — nagyanyámnak kézesókolására!” — „Hajh! — kiálték, hirtelen csizmahúzóm után kapva, az ajtón már kisuhanó apródra — hajh! vesztél volna kézesókolásoddal, gaz kölyök!” — Boszúim csillapodván eleget iparkodám még egyszer elszenderedni, 's kifürkészvén fejem meleg helyét vánkusomon — előbbi helyzetembe tevém magamat; — de mind hiában! már nem láthatám őt többé.

Bocsánat szép olvasóném! hétfői, azaz december 12-ki álmomban zavartomnak elbeszélését ígérém, 's nézeteitek szerint talán el is tértem föltételemtől! — Nem édesim! szükséges vala ezeket előre bocsájtanom; mert az év 365 éjéből egyedül András éjének van varázshatalma a' szerelmesek összefövetelére: mivel azonban én — mint említém — olly közel valék már a' szerelem forrásához, minden practicámat előszedém elszalasztott madaramat még egyszer vissza kuruzslándó.

Ugyan is — mire sem ügyelve — az említettem napot (dec. 12-ét) tüzém-ki határnapul, 's ennek estjén, lefektem előtt előszedém „Meyer's Universumát, a' Pfennig- 's Heller-Magazint, Panorámát, Kosmoramát“ de még a' nem rég kihalt, 's vajha még egykor létrejutandó „Fillértár“ első évi folyamatjával sem elégedvén-meg, segédül vevém „Wolf Pfennig Encyclopedie“-jának minden tájfestményét; ezeket azonban megútván, Honművészüink 's Rajzolatunk divatképeiből szemelém-ki magamnak azon álmomban látott angyalhoz leghasonlóbb alakot, 's képzelém a' tájfestmények közt sétálgatni; végre elálmosodva hunyám-be szemeimet — 's gondolatok sikerült bú-bájomat! — — O! igen is szépeim! ha ismét — 's most még korábban — az én kedvelt másim által előtte való nap betanított szolgáló nem zavar álmomban; — ő t. i. szokása ellen korábban tele fonván orsóját (mert ugyan kinek jutna eszébe, hogy ma orsók, guzsál, rokkák, 's varró-tűk ünnepe leend) 's hamarabb menvén aludni, minekelőtte „Rorátéra“ harangoztak volna, pizskafával, abroncsesal, 's varró-tüvel fölfegyverkezve, a' háló szobámhoz közel álló tyuk-ülőre sietett — ma — Lucza napján — valamennyi tyukot a' pizska-fával megriasztván, abroncon keresztül-bujtatván, rosta alá bürogatván, 's a' t. az egész tollas departement-ban olly nagy revolutiót indított, hogy még a' harmadik szomszédnak szárnyasai is elkezdtek kotkodácsolni. — Mi volt tehát ismét hátra, mint nekem fölébredni. Én tehát legott — nagy boszúsan ágyomból fölugorván, papucsot 's japonikát öltve, íróasztalomhoz ülék — szokásom elleni korán — terveket alkotandó az iránt, hogy ezentúl nem álmomban (mert abban soha sem leheték biztos, melly nap milylen babonára alkottatott) hanem ébren miként

fürkészhetném-föl szívem bálványát. 'S ezeket tudván reménylem, egy sem fog köztetek találkozni, ki komorságomat 's illy korán író-asztalomhoz terv-alkotólag könyökültemet roszalandná.

Szerelem szerelemért. (Vége.)

Várkövi Gyula Patakynak.

W i vár 1813. Ötödik.

Patakym! legdrágább barátod megszabadulásának híre csaknem egyszerre érkezett hozzád bucsúm szomorú szavaival. Mit érzett szived mindkettőnek olvastával, szívem sugja nekem. A' fagyos sir szélén álltam tehát, 's csak Laurám bátorsága lett szabadító angyalom, ki szerelmet ada szerelemért.

Borúsán viradt-föl vég napom harmadhó 30-ka szomorú reggelén; — az ártatlanság és sirig tartó hűségtől származható bátorság 's lélekjelenlét hatalmasan erősíték lázadt belsőmet: de a' vérző szív megkívánta a' magáét, 's én nem tagadom előtted vég imádságom alatt szememből áradozó könyűimet. Hirtelen zaj támad körültem; egy tiszt több katonával a' kormányzó szobájába vezet, 's — képzeld nevetlen bámultamat — érzékenyülve olvassa megkegyelmeztetésemet, mit egy Fényhegyi Laura nevű grófnő esdett-ki számomra.

E' nagy percz 's az ezt követő óra érzeteit ember le nem irhatja! Könyűk, bánulás, köszönet, és szerelem váltogatva hullámozottak belsőmben, 's csak több nap múlva gondolkodhattam tisztán.

Az örökös fogság gondolata fáj szabad lelkemnek: de a' remény sugarai oszlaták a' környező éji homályt.

Hálával fogadtam a' kegyelmet; ember-szerető kormányzóm alkalmasb lakást rendelt, 's lehetőségig könnyite sorsomon.

Laura szerelme mindig több több kényelem édelhetésére nyit utat, 's gazdagsága arra vette őreimet, hogy most akadály nélkül irhatok 's vehetek leveleket. — E' viszontagságokkal teljes körnek mindenörvendeztető történeteiről tudósítatom, 's most méltán táplálhatok reményt keblemben megszabadulhatásem felől.

Hogy te Patakym lelkesülten fegyvert ragadsz, 's minden erődet honodnak a' francia járomtól megszabadítására fordítod, arról már rég megvagyok győződve. Ha majd megkondul szabadulásom órája, akkor én is vágy-telve sietek a' szabadság és igazságért harcolókhoz csatlakozni, és az elégtét, hogy oldalad mellett osztozhatom a' harc dicsőségében, kifogja törteni kiállott kinaim emlékét lelkemből.

Laura és Patakym, életemnek e' két geniusa, erőt ad a' legterhebbek eltűrésére is; a' kiállott vihar után feltisztul talán létem ege is; jutnak talán számomra is boldog csendes napok, mellyeket képző

tehetségem olly szép, fölséges színekbe öltöztet! Ah derülne bár számomra is már setét éj után a' hajnal bibora!

Fényhegyi Laura Teréznek.

Fényhegy 1813. Tizenkettediké.

Minden igaz szív forró köszönetet küld az istenség zsámolyához, ki milliókba olly kegyesen önte reményt boldogságuk visszatérte felől: de egy hála sem jött olly hő kebelből, mint enyimből a' feledhetlen napon, melly nekünk a' hű barátot, nagylelkű oltalmazót, atyám mentőjét vissza adá.

E' szeretett drága barátot, kinek ártatlan feje fölött már az ellenség meztelen acélja villogott, — e' barátot, kihez fogható több nincs, — én szabadítám-meg! Istenem! milly érzést gerjeszte bennem a' kedvesnek viszont látása, kihez mindnyájunkat leghőbb 's legnagyobb hála csatol.

Atyám (mi után honja lerázható nyakáról az ellenség jármát, melly azt olly terhesen nyomá) megjött az őt nyílt karokkal váró övéihez; míg veszély zugott feje fölött, hű baráti rejték-el a' távulban, 's nyugalmaát csak utánunk 's Várkövim utáni vágyai zavarák.

Megérkezte után néhány napal jött-meg Várkövim levele, mellyben irá szabadultát, 's hogy a' szabadság szentelt zászlója alatt viaskodók közé avatkozott, kik életünknek e' legfőbb javaért önkényt rohannak a' veszélybe, 's ezekkel Lipsénél lelkesedés-telve harczolt, mit melljén egy érdem-kereszt 's magosabb rangja is bizonyítanak.

De Terézem, hogy fesse-m-le neked a' pillanatot, a' minket anyyira boldogítót, mellyben a' kedves olly véletlen, mint reménytelenül, egyszer csak közöttünk termett. Mindnyájan sirva borultunk keblére, 's mindnyájan egy hála 's egy öröm valánk!

Atyám nem titkolható mély fölindulását; innepélyesen megfogá Várkövim kezét és szólt: „tettedet földi kincs jutalmazni nem képes, 's a' harczból megtérő győztesnek fejére babért tűzni nem férjfel, hanem asszonyi kéz szokott. Itt e' kéz! — kezedbe teszem ezt; — e' tegyen fűzért a' kedvesnek fejére; e' legyen a' győztesnek harcz-bére és társa — öröm, bú, és baj között.“

Könyben uszva hullt térdre Várkövim az őt szeretve fajoknak nevező szülei előtt; majd ezután forrón szorítá karjaiba Lauráját, a' tőle csak halál által elszakasztandót!

N. A.

KÜLÖNFÉLE.

Divat, vagy fényüzési tulságok ellen. (Véget.)

Gyges azonnal távozott e' zavart háztól, 's imígy okoskodott:

Bizonynyal minden bűnnek van saját vértanúja (martyrja). Kik az Istentől elpártolnak, nem sejtik szegények, hogy ezen alkalmatlanság kikerültével

más roszbá bonyolódnak, minél nincsen keservesebb. Aranynek ezt mondhatja a' fősvény: „éretted kinoztatom nap-hosszat“ — mivel gyötrelmeit a' fősvény fájlalja, de szereti is; kedves bér fejében hosszú időre nyújtja bajait, nem is tart mást szerencsésbnek, mint ki a' kívánságok gyilká alatt mások előtt igazán boldogtalan. Az irigynek hohéra, másoknak kedvező szerencséje, minden jótól bántatik, ha nem őt illeti. Másoknál, mint látom, legkegyetlenebb éhséget okoz a' tulságos ruházati fényűzés; nem is tűndökölhetnek, csak éhesen; ruhájok nevet, 's hasuk morog; nem is laknak jól, kivévén, ha máshova hivatalosok, hol a' házi szükséggel tusakodó összezsugorodott gyomrot kitarják. Milly irgalmatlanul falatoznak ezek másnak házában! mint fenyegetik a' húst; milly rettenetesekek, midőn egyszerre kést is, pecsenyét is forgathatnak; midőn azon fegyvereket villogtatják, mellyekkel sültjeik, a' vadásznak csapásai, kutyák harapásai, szakácsok égetései után végre szétkonezoltatnak.

Ime! mint hasonlít az ember a' selyembogárhoz. Addig eszik ennek hernyója, míg selymébe nem rejtegg. Mihelyt drága tömlőzébe vonul, 's művész-szája befejezi kevély lakát, szűkölni kezd, éhen marad, mintha ez által a' természet arra oktatna, hogy mindazoknál, kik gazdag ruházás miatt bőjtölnek, méltán étekeknek nézettetik az öltözet.

O békes-tűrés csudája! panczéban senki sem jár többé. melly, ha viaskodnunk nem kell, a' vállnak nehéz, 's testünknek alkalmatlan: mikor melegünk van, könnyű ruhát lebbentünk magunkra, legyen az bár arany, selyemmel himezve, vagy sem: 's még is találtatnak, kik inkább éheznek, hogysen ruhájoktól elválának.

Nem tudom, kit kárhoztassak inkább, — a' kevély farkasokat, vagy az éhes kevélyeket-e. Kétségtelenül legundokabb az[ételek] tulságától és fényűzéstől hireszteltetni. Irtóztató has, mellynek olly fáradságosan készül amaz eledele, mellyet bár undorodva is megemész! Rémitő torkosság, mellynek annyi lőtőfutó konyha-ügyviselője sűrög, tápláléka annyi veszedelmek (p. o. vad-kanok) között hajhásztatik; melly olykor irtózik, ha reá ismer eledelére *); melly annyi tavat és folyót, sőt magát a' tengert is háborgatja, midőn ez, a' széllel 's csillagzattal békén van; melly szörnyű vadakat fogat, hogy azoknak esekély tagjait izlelhesse; melly a' becsináltra haragszik, nem ize, hanem a' szakácsoktól kielégithetlen pubaság, divat miatt. Rettenetes ezen életmód, melly szerint egy mértékletes asztal hónapokig elláttatnék, mi egy napban főzöttetik 's aszaltatik itt. De fő gondot ruhára fordítani is nagy képtelenség. A' parafában, (dugaszfá, suber, Pantoffelholz) héj[án]ál egyebet nem látsz használhatót; egészen gyümölestelen az olly fá, mellynek minden ereje csak héjában kering jobb fűdőzés miatt. Okosabban mutatkozik a' szőlőtőke, ennek ereje bölcsen intéztetik-el; megkapja a' szükségest héja, de gerezdjéről nagyobb gondja; nem is válik fájának becselenítésére, hogy idomtalanul hajt olly hasznót. Mi képtelenebb, mint drága öltönyökre fordítani egész vagyont? Ön magának, 's övéinek békétűrést parancsolni, csak hogy másoknak szebb bálványt szerezz? minden divathoz szabni magát fölfuvalkodólag, 's fájlalni, hogy más valaki olly ruhában, mellyet a' szabók szörnyű kényelmükre behozott a' divat, előbb vagy gazdagabban piperéskedik?

*) Liebbeit Gygesnek latinra fordítója, e' helyen ezt jegyzi-meg: ki ne borzadna vissza az előbb látott tekenős béka porczogtatásától, csuszó mászó csiga nyalogatásától, mellyeknek egyedül a' merész torkosság szabott árt.

Nem kopottság vagy szintelenség silányítja előttek a' posztót, hanem előképzet. Hogy ruhának értéke csökkenjék, elég, hogy egypárszor látta a' napvilágot; a' ruházkodásnak csak egy törvénye van, t. i. fény. — Az illy ékes-ségek megszerzéséért, a' pénze-fogyott, bár sirva is, eladja a' szerencsétől neki koczkáztatott jószágokat, ebédjét, vacsoráját is; sőt gyakran legfőbb kincsét is a' gyenge nem. Annyira dühöng a' fényes ruházati vágy, hogy szinte csufabbnak tartatik a' homályos tisztesség, mintsem a' tisztaság csorbultával eszközölt tündöklés.

Valahára még is elárulja magát az olly mesterségesen leplezett szükség; naponként kevesbül a' jószág; gyermekektől megtagadtatik a' kenyér; éhségre kárhoztatnak a' szolgák, 's ha a' családnak sorsáról vagy az éhező csacska apródoktól, vagy az üres háznak gyász-falai által a' szomszédok értesítettnek; nem tanácsos nekik a' házból kilépni; utfélen áll poroszloival a' vizsga hitelező, ki hosszú fogsággal *) kényszerítendi adását ama kölcsönnek lefizetésére, melyet fölvelt, hogy annál jelesebben bukják.

De még többet is forgatott elméjében Gyges illyképpen: bajuktól nyomorgattatni szoknak a' szegények; de cifrázkodhatnak is, ha baj közt is szilárd erényök, és ha az ellenséges csapásoktól erősödik lelkök, 's mint lombjok-vesztett fák izmosb gyökereikkel hivebben ragaszkodnak földjekhez. Méltán nevezzük kinjaikban ékeseknek a' vértanúkat. Van neme a' legméltóságosabb ostromnak, úgy gyötretni, hogy diszelgj.

O ég! mi boldogsága a' halandónak, 's mit higgyek ohajthatónak! Dús gazdagnak látszassam? Válogatott ruhákkal fődöttessem, 's nyomorultnak érezzem magamat lenni?

A' fényűzés szemlélete csekély gyönyörűséget, de fájdalmat igen is könnyen szül, midőn fitogatásaiban is észbe keríti a' szűkölködést, 's félelemre int. Ezen hiábavalóságért jobbára még is annyira buzognak, hogy az édes anya magzatainak birtokát előbb idegeníti-el, mintsem ékszereit: 's nehogy a' házi dolgok iránt gondatlanabbnak lenni látszassék, mintsem ön teste iránt, a' pazarfény kedvéért a' szükségést is elvonja szájától; 's nehogy ártalmas találjon lenni a' bőség, mintegy orvos parancsára, készakarva sürgeti a' bőjtöt.

Férjénél többre becsülte Eriphila az arany lánczot: **) nálunk sem ritka az olly férfi, kinek hiú, bár szűkölködő felesége, uszik az aranyban, 's a' nélkül el sem lehet. Im uj neme a' hiúságnak! az étkeket silányabbaknak nézik ékszereiknél, még a' has korgásaira sem figyelmeznak, csak gazdag lepellet fődötteszenek.

Hajh! mily gyönyörű pár a' felfuvalkodás és éhség! Puffaszkodik az, csikorog emez; 's bár természetileg ellenkeznek, még is párosíttatnak, hogy a' kevélységnek dagálya éhség által jobban élesztessék.

Ki szenvedhetné illy drága köntösben a' kevélységet? nagyobbra szoktuk a' gyűrűnek köveit becsülni, mint amaz aranyat, melytől környeztetnek; rossz jel a' képen, ha a' rümának értéke nagyobb, mint a' festvényé. Mi lehet balgatagabb, mint bal szerencsét boldogok palástjába burkolni, hogy igy a' fő dolog silányabb legyen külsejénél? "

M U Z S L A I.

*) Mindig francia országot kell érteni.

**) Amphiarus költő, mikor a' thebai hadba kell vala költőznie, magát rejtegette, előre sejtven vesztet; de Adrastus király Eriph. á, a' költőnek nőt arany nyak-lánczozal urának elárulására bódítá, ki is Theba bástyái alatt a' földtől, lovastul kocsisul, elevenen elnyeletett.

Schröder-Devrient megkülönböztetése. Ezen jeles énekesné a' londoni Drurylane-színház tagjai sorába 10.000 font sterling eszteni-dei fizetés mellett felvétellett a' boldogult Malibran helyébe. Illy kitüntető meghívással német énekesnét még soha sem kínáltak-meg.

Paris népessége. Az utósó számítás szerint, melly 1829-dik esztendőben történt, francia ország fővárosában 816.480 lakos volt; jelenleg ugyanott egy milliónál nem sokkal kevesebb ember lakik.

EMLÉKMONDÁS.

Boldog.

A' bölcs boldog mindenütt;

Mert ő magával hordja kincsét:

De boldogabb ott még is, hol körülte

A' nyájas élet hinti kellemeit,

És szive lelke tárgyát lelheti,

Mint hol magába zárva él magának,

'S csak álma tündér képét kergeti,

Mint egy vadonban bujdosó Fakir.

BERZSENYI.

Az asszony soha sem szebb, soha sem kellemesb, mint mikor szerénysége ebben büszkélkedni nem engedi, és soha sem tiszteletre méltóbb, mint ha igaz érdemét és erényét mélyen érzi, és fenn tartani tudja.

FRANKENBURG után K. H. K. J.

A' bölcs mindig többet tanul a' tudatlantól, mint ez a' bölcstől; mivel a' dörésegeket mindig szorgalmasan kerüli a' bölcs, a' tudatlan pedig soha vagy ritkán követi a' bölcsnek példáját.

FOLINUS.

Gnoma. Ki házasodni készül, egy fokkal lépjen alább, hogy szófogadó nője legyen. Ki jóakarót akar választani, egy fokkal lépjen följebb, hogy olthatmazó barátja legyen. (Zsidó közmondás.)

Munkácsi GAIDLER PÁL.

Kérdő rejtvény.

(Calembour.)

- 1) A' fél mikor jobb az egésznél?
- 2) A' bajusz mért öszül-meg későbbben a' hajnál?
- 3) Ki iszik kétszer, míg más csak egyszer?
- 4) Mellyik körhez mennek legtöbbet a' leányok?
- 5) Mellyik fának terem rossz gyümölcse?
- 6) Mellyik elvet kell leginkább megzabolázni?

K. H. K. J.

Elődbi rejtvény: halgatás.

Figyelemztetés. E' folyóirat elkészett t. pártfogójai az ezen évi lapokat még megrendelhetik, 's az első számtól veendik.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján, 114. száma.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utza 612.